

▮ *Lanczkor Gábor*

Barátaim!

A sértettségtől ments meg
Most és mindörökké, Uram.
Inkább borral hígítom a vizet.
Az ereket bal kézfejemem kék tollal kirajzolom,
Vénámat addig követem,
Amíg el nem nyeli a felkarom

Szeplős bőre alatt
Nem is a Szív: az Nincs, a hús Se,
Nincsen Por, Hamu azonképpen,
Miképp vagytok nekem, ki-ki a poharát Üritse,
Barátaim!, nem szakíthat ki bennünk teljesen
Egymásból úgyse

Fölásott Föld. A Balaton cserepesre kiszáradt
Medencéjében motoztam álmomban,
A Nyugati-medencéjében,
A Badacsonynak tartva lomha,
Totyogó léptekkel. Második Világháborús
Repülőgéproncoknak udvaroltam,

Barátaim, a nevetekben, s mintha nektek!
Megmozdítottam egy sáros propellert,
Német gépét. És teli torokból szerettem volna fölordítani,
Sieg Heil, Sieg Heil, Sieg-Sieg Heil!
Megpróbáltattatok bennem, Barátaim:
Politikailag korrektül gellert

Kapott Kéktollú Hattyútoknak hangja,
Benne szakadt, nem jutott túl a torkán.
Nem elég fanatikusan szerettek.
Nem tudnátok ölteni érte, ki itt botorkál.
Vállam ráznátok: „Ébredj!”, de nincsen hová ébrednie,
Kit kiszakított belőlem az orkán.

